

РЕШЕНИЕ

№ 15732

гр. София, 23.04.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 7 състав, в публично заседание на 06.04.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Маруся Йорданова

при участието на секретаря Виктория Вълчанова, като разгледа дело номер **12596** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и следващи от Административнопроцесуалния кодекс във вр. с чл.172 ал.5 от Закона за движение по пътищата (ЗДВП).

Образувано е по жалба от „Грейв България“ ЕООД, БУЛСТАТ[ЕИК], представлявано от Ж. П. К. – управител, чрез адв. Г. М. – САК против Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 25-4332-005139 от 16.10.2025 г. по чл. 171, т. 2а б. „а“ от ЗДВП, издадена от И. В. Й. полицейски инспектор в отдел „Пътна полиция“ - СДВР, с която на жалбоподателя е наложено ПАМ –прекратяване на регистрацията за срок от 6 месеца на товарен автомобил - Ф. К. с рег. [рег.номер на МПС] .

В жалбата се поддържа, че приложената ПАМ е незаконосъобразна, като несъразмерна и същата не постига целта на закона. Излага твърдения, че оспорената заповед е въз основа на невлязъл в сила акт, а именно предходна ЗППАМ издадена на основание чл.171, т.2а, б „а“ ЗДВП, която е обжалвана. Моли за отмяна на процесната ПАМ.

Жалбоподателят редовно уведомен за съдебно заседание, представлява се от адв. М. , която поддържа подадената жалба и моли да бъде уважена. Претендира разности по списък.

Ответникът- Полицейският инспектор в отдел „Пътна полиция“ – СДВР – И. В. Й., редовно призована, представлява се от юрк. М., която оспорва жалбата. Моли да бъде отхвърлена жалбата като неоснователна, съответно да бъде потвърдена процесната заповед като законосъобразна и правилна. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

СПП, уведомена не изпраща представител и не изразява становище по жалбата.

Съдът, след като се запозна с представените по делото доказателства и взе предвид становищата на страните, приема за установено от фактическа страна следното:

Товарен автомобил „Ф. К.“ с рег. [рег.номер на МПС] е собственост на дружеството – жалбоподател „Грейв България“ ЕООД, представлявано от Ж. П. К..

На 09.10.2025 г. в [населено място], по бул. П. Д. с посока ул. Ген. В. Д., водача Ж. П. К. управлявайки товарен автомобил „Ф. К.“ с рег. [рег.номер на МПС], собственост на жалбоподателя, е спрян за проверка срещу 09 РСЗЗ от полицейски служители на СДВР-ОПП. След като установили самоличността на водача – Ж. П. К., ЕГН [ЕГН] и след извършена проверка в полицейската информационна система, органите на МВР установили, че водача е с отнето Свидетелство за управление на МПС и е лишен от право да управлява МПС по административен ред, въз основа на издаден Акт за извършено административно нарушение № GA 790652/24.08.2025г.

Установено е нарушение на чл.150А ал.1 от ЗДВП, съгласно който за да управлява МПС, водачът трябва да притежава свидетелство за управление, валидно за категорията, към която спада управляваното от него МПС, да не е лишен от право да управлява МПС по съдебен или административен ред, както и свидетелството му за управление да е в срок на валидност, да не е временно отнето по реда на чл.171 т.1 или т.4 или по реда на чл.69а от НПК и да не е обявено за невалидно, тъй като е изгубено, откраднато или повредено.

Издаден е АУАН серия GA № 4604817/09.10.2025 г. от мл. автоконтрольор при отдел „ПП“ – СДВР, който е подписан от водача Ж. К. без възражения.

Въз основа на АУАН е издадена и процесната Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 25-4332-005139/16.10.2025 г. от И. В. Й. полицейски инспектор в отдел „Пътна полиция“ - СДВР, с която на основание чл. 171, т.2А б.„А“ от ЗДВП по отношение на собственика на автомобила „ГЕЙВ БЪЛГАРИЯ“ ЕООД е наложена принудителна административна мярка – прекратяване на регистрацията на МПС – Товарен автомобил „Ф. К.“ с рег. [рег.номер на МПС] за срок от 6 месеца .

По делото е приета административната преписка, съдържаща справка картон на водача, съставения акт за установяване на административно нарушение, въз основа на който е издадена оспорената заповед, както и Заповед № 8121з-1632/02.12.2021г. на Министъра на вътрешните работи, Заповед № 513з-6400/07.07.2023г., Заповед № 513з-9572/13.09.2024г. на и Заповед № 513з-9741/13.09.2024г. Директора на СДВР, в които са посочени длъжностни лица, които са оправомощени да издават заповед за принудителни административни мерки по /чл. 171 т.1, 2, 2а,4,5 буква “а“ и т.6 от ЗДВП.

При така установената фактическа обстановка съдът прави следните правни изводи:

Жалбата е процесуално допустима като подадена в срок, от страна, която има правен интерес от оспорването, и срещу акт, който подлежи на съдебен контрол.

Разгледана по същество жалбата е неоснователна.

Съгласно чл. 168, ал. 1 от АПК, съдът преценява законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 АПК, а именно: дали актът е издаден от компетентен административен орган и в установената форма, спазени ли са административно-производствените правила и материално- правните разпоредби по издаването му, съобразен ли е актът с целта на закона.

Заповедта за налагане на ПАМ е индивидуален административен акт по смисъла на чл. 21, ал. 1 от АПК и като такъв следва да отговаря на изискванията, визирани в АПК.

Съгласно разпоредбата на чл. 59, ал. 2, т. 4 от АПК, в акта следва да бъдат посочени фактическите и правните основания за издаването му. Съгласно чл. 172, ал. 1 от ЗДВП, мярката се налага с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица. Съгласно чл. 59 ал. 2, т. 4 АПК,

необходимостта от налагане на ПАМ следва да е обоснована от АНО, съобразно преследваната от закона цел.

Съобразно разпоредбата на чл. 23 от ЗАНН, органите, които налагат принудителните административни мерки, се уреждат в съответния закон. Съгласно чл. 172, ал. 1 от ЗДвП, в редакцията към датата на издаване на оспорваната заповед, принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 4, т. 5, буква "а", т. 6 и 7 от ЗДвП се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица.

В случая със Заповед № 8121з-1632/02.12.2021 г. (л. 18) на Министъра на вътрешните работи, областните дирекции на МВР и СДВР са определени да осъществяват контрол по Закона за движение по пътищата. Във връзка с тази заповед е издадена Заповед рег. № 6400/07.07.2023 г. (л. 17), с която са определени длъжностни лица от СДВР да прилагат ПАМ по чл. 171, т. 1, т. 2, т. 2а, т. 4, т. 5, б. „а“ и т. 6 от ЗДвП. Със Заповед № 513з-9572/13.09.2024 г. е преназначена инспектор И. В. Й. (л. 16).

Водим от изложеното, съдът счита, че процесната заповед е издадена от компетентен орган.

Заповедта е издадена в предвидената в закона писмена форма - спазени са изискванията на чл. 59, ал. 2, т. 4 от АПК, посочени са фактическите и правни основания за издаване на акта. Освен позоваване на АУАН се съдържа подробно описание на нарушението, станало основание за прилагане на ПАМ.

В изпълнение на задълженията си по чл. 35 от АПК, административният орган е издал оспорения акт, след като е изяснил всички относими към случая факти и обстоятелства. В хода на административното производство са проверени и преценени всички събрани доказателства, съгласно нормата на чл. 36 от АПК. При издаването на процесния акт не са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила.

Заповедта е издадена и при наличие на предвидените в закона материалноправни предпоставки за това.

Съгласно разпоредбата на чл. 22 от ЗАНН за предотвратяване и преустановяване на административните нарушения, както и за предотвратяване и отстраняване на вредните последици от тях могат да се прилагат принудителни административни мерки. Случаите, когато могат да се прилагат принудителни административни мерки, техният вид, органите, които ги прилагат, и начинът за тяхното приложение, както и редът за тяхното обжалване се уреждат в съответния закон или указ - чл. 23 от ЗАНН.

По силата на чл. 171, т. 2а, б. "а" от ЗДвП, за осигуряване на безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения се прилага принудителна административна мярка прекратяване на регистрацията на пътно превозно средство на собственик, който управлява моторно превозно средство без да е правоспособен водач, не притежава свидетелство за управление, валидно за категорията, към която спада управляваното от него моторно превозно средство, или след като е лишен от право да управлява моторно превозно средство по съдебен или административен ред, или свидетелството му за управление е временно отнето по реда на чл. 171, т. 1 или 4 или по реда на чл. 69а от Наказателно-процесуалния кодекс, както и на собственик, чието моторно превозно средство е управлявано от лице, за което са налице тези обстоятелства – за срок от 6 месеца до една година.

Видно от мотивите на процесната заповед, административният орган е приел, че е налице хипотезата на чл. 171, т. 2а, б. "а" – от ЗДвП по отношение на собственик на МПС, чието МПС е управлявано от водача Ж. П. К., който е с отнето СУМПС по реда на чл. 171 т. 1 б. "Б" от ЗДвП.

От цитираната разпоредба става ясно, че за да бъде наложена ПАМ, следва да са налице две

кумулятивно дадени условия: лицето да е собственик на автомобила, предмет на принудителната административна мярка и МПС да е управлявано от лице, което е с отнето СУМПС по реда на чл.171 т. 1 б.“Б“ от ЗДВП.

Между страните не е спорно, че собственик на процесното МПС е жалбоподателят „ГРЕЙВ БЪЛГАРИЯ“ ЕООД, както и че водачът на МПС - Ж. П. К. е с отнето СУМПС по реда на чл.171 т.1 б“б.“ от ЗДВП от 24.08.2025г.

За налагането на ПАМ от вида на процесната е достатъчно да бъде установено, че МПС, съотнесено към конкретните факти по делото, е управлявано от водач, на който свидетелството му за управление е временно отнето по реда на чл.1721 т.1 от ЗДВП.

На основание чл. 189, ал. 2 от ЗДВП, редовно съставеният АУАН се ползва с обвързваща доказателствена сила до доказване на противното. В тежест на жалбоподателя е да обори констатациите, като в хода на съдебното производство не бяха представени достатъчно доказателства в тази насока.

Неоснователни са доводите, изложени от жалбоподателя, че към момента на издаване на процесната заповед, същият не е бил реално с отнето СУМПС, тъй като към момента на констатиране на настоящото нарушение предходната ЗППАМ от 24.08.2025г. е била обжалвана пред АССГ респ. не е влязла в сила.

Освен позоваване на АУАН в процесната заповед се съдържа подробно описание на нарушението, станало основание за прилагане на ПАМ и по специално е посочено и фактическото основание за същата, а именно СУМПС на водача К., което му е отнето със заповед по реда на чл.171, т.1 ЗДВП. Съгласно Тълкувателно решение (ТР) №16/31.03.1975г. на Общото събрание на гражданската колегия на Върховния съд (ОСГК на ВС) не е необходимо издаването на административния акт да съвпада по време с излагането на съображенията, по които административният орган е стигнал до едното или другото разрешение. Възможно е мотивите да предхождат издаването на акта и да се съдържат в друг документ, съставен с оглед предстоящото издаване на административния акт или да бъдат изложени допълнително, когато с това се постигат целите, които законодателят е преследвал с изискването за мотивиране. В случая, оспорената заповед е издадена въз основа на акт за установяване на административно нарушение, съдържащ описание на фактическата обстановка, касаеща установеното нарушение, за което лицето е наказано, включително посоката на движение на МПС, чия собственост е лекият автомобил.

По делото е представен Акт за установяване на административно нарушение № GA 790652/24.08.2025г. издаден на Ж. К. за нарушение , на чл.174, ал.3 ЗДВП. Във връзка с този АУАН, на лицето е била издадена и Заповед за прилагане на принудителна административна мярка (ЗППАМ) от 24.08.2025 г. на старши полицаи, сектор „Охранителна полиция“ в 06 Районно управление при Столична дирекция на вътрешните работи (обстоятелство отразено и в справка за водача – лист 64 от делото), с която на основание чл. 171, т. 1, б. „б“ от ЗДВП му е наложена принудителна административна мярка „временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство“, но за не повече от 18 месеца, която е обжалвана пред АССГ с искане за спиране по чл.60 АПК. С определение № 30381 от 17.08.2025г. , постановено по адм. дело № 9590/2025г. по описа на АССГ, е оставено без уважение искането на Ж. П. К., ЕГН [ЕГН], чрез адв. Г. М., за спиране допуснатото по силата на закона предварително изпълнение на Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 206 от 24.08.2025 г. на старши полицаи, сектор „Охранителна полиция“ в 06 Районно управление при Столична дирекция на вътрешните работи, с която на основание чл. 171, т. 1, б. „б“ от ЗДВП му е наложена принудителна административна мярка „временно отнемане на свидетелството за управление на

моторно превозно средство“, до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 18 месеца.

Съгласно приложимата разпоредба на чл. 172, ал. 6 от ЗДвП, обжалването на заповедите за прилагане на ПАМ не спира изпълнението им. Когато законът разпорежда предварителното изпълнение на определена категория актове, той презюмира съществуването на една, повече или на всички предпоставки по чл. 60 от АПК. Същевременно презумпцията по чл. 172, ал. 6 от ЗДвП за наличието на условия, обосноваващи предварителното изпълнение на административния акт, не е необорима. Специалният закон не предвижда основанията за спиране изпълнението на визираните в чл. 172, ал. 1 от ЗДвП заповеди, за които е дерогирал суспензивния ефект на жалбата, поради което по аналогия и с оглед препратката на чл. 172, ал. 5 от ЗДвП се прилага нормата на чл. 166, ал. 2, вр. ал. 4 от АПК. Това означава, че наложената на Ж. К. принудителна административна мярка „временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство, до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 18 месеца“, с оглед постановеното определение № 30381 от 17.08.2025г. по адм. дело № 9590/2025г. по описа на АССГ, е влязла в сила незабавно с издаване на ЗППАМ № 206 от 24.08.2025 г. на старши полицай, сектор „Охранителна полиция“ в 06 Районно управление при Столична дирекция на вътрешните работи, въпреки подадената жалба. Ирелевантен е в случая и изхода на делото по оспорената ЗППАМ от 24.08.2025г., тъй като към 09.10.2025г. (датата на извършеното от Ж. К. нарушение) наложената на 24.08.2025г. ПАМ „временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство, до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 18 месеца“ е била в сила.

Без правно значение е и обстоятелството, дали АУАН, с който е констатирано предходното нарушение, както и издаденото въз основа на него НП, е влязъл в сила или не към момента на издаването на заповедта за прилагане на ПАМ. С АУАН е стартирало различно административно-наказателно производство, което се движи по реда и в сроковете, предвидени в ЗАНН. Ако в рамките на това производство се установи, че липсва извършено нарушение, жалбоподателят може да претендира обезвреда на претърпените от него вреди по реда на ЗОДОВ.

При това положение е било налице фактическото основание за издаване на заповед за налагане на ПАМ по чл. 171, т.2а, буква „а“ от ЗДвП " прекратяване регистрацията на ППС за срок от 6 месеца“. При издаване на заповед от вида на оспорената в настоящото производство за налагане на ПАМ, административният орган действа в условията на обвързана компетентност и следователно при установяване наличието на предпоставките по чл. 171, т.2 а, буква „а“ от ЗДвП е длъжен да издаде административен акт за налагане на ПАМ в съответствие с правомощията му по чл. 172, ал.1 от ЗДвП. Съгласно чл. 171, т.2 а, буква „а“ от ЗДвП в приложимата редакция за осигуряване на безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения се прилагат принудителни административни мерки, една от които относима в конкретния случай е - прекратяване на регистрацията на пътно превозно средство на собственик, чието моторно превозно средство е управлявано от лице, на което свидетелството му за управление е временно отнето по реда на чл.171 т.1 от ЗДвП.

Адресат на мярката по чл. 171, т.2 а, буква „а“ от ЗДвП може да бъде само лицето, изрично визирано в правната норма - субектът, по отношение на който, законодателят изрично е посочил, че може да се прилага предвидената в разпоредбата ПАМ и това е собственикът на МПС - в случая жалбоподателят.

При така цитираната законова регламентация, се установява, че за целите на административното производство, в тази хипотеза е достатъчно да е установено управление на моторното превозно средство от лице, лишено от право да

управлява МПС на основание чл.171 т.1 от ЗДвП, което обстоятелство не се оспорва от жалбоподателя.

Разпоредба на чл. 171, т. 2а, б. "а" не поставя други изисквания за прилагане на мярката, включително предоставяне от страна на собственика, респективно знание от негова страна, че водачът е неспособен. Ето защо развитите в жалбата доводи в обратна насока са неоснователни.

ПАМ е съобразена и със специфичната цел на закона- за осигуряване на безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения се прилагат следните принудителни административни мерки. Прекратяването на регистрацията на МПС е наложено за минималния законоустановен срок от шест месеца, с оглед на което съдът намира, че не е нарушен и принципа за съразмерност по чл. 6 от АПК.

Предвид гореизложените съображения съдът намира, че оспорената ЗППАМ е законосъобразна, а жалбата като неоснователна следва да бъде отхвърлена.

При този изход на делото ответникът има право на направените по делото разноски, които са своевременно заявени от процесуалния представител на ответника и са за юрисконсултско възнаграждение.

При този изход на спора следва да се уважи направеното от ответника искане да му се присъди юрисконсултско възнаграждение в размер на 102,26 евро, определено по реда на чл. чл. 78, ал. 8 от ГПК, вр. чл. 37 от Закона за правната помощ, вр. чл. 24 от Наредбата за заплащането на правната помощ.

Така мотивиран и на основание чл. 172, ал. 2 АПК, Административен съд София - град, III отделение, 7-ми състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на „ГРЕЙВ БЪЛГАРИЯ“ ЕООД, БУЛСТАТ[ЕИК], представлявано от Ж. П. К. – управител, чрез адв. Г. М. – САК против Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 25-4332-005139 от 16.10.2025 г. по чл. 171, т. 2а б.“А“ от ЗДвП, издадена от И. В. Й. полицейски инспектор в отдел „Пътна полиция“ - СДВР, с която на жалбоподателя е наложено ПАМ –прекратяване на регистрацията за срок от 6 месеца на товарен автомобил - Ф. К. с рег. [рег.номер на МПС] .

ОСЪЖДА „ГРЕЙВ БЪЛГАРИЯ“ ЕООД, БУЛСТАТ[ЕИК] да заплати на Столична дирекция на вътрешните работи, разноски в размер на 102,26 евро за юрисконсултско възнаграждение.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване, съгласно чл.172 ал.5 от ЗДвП /редакция ДВ бр.77 от 2018г. в сила от 01.01.2019г./.

СЪДИЯ:

